ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

ΟΙ ΑΠΑΧΘΕΝΤΕΣ ΝΕΚΡΟΙ

ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΟΥ H. STEIN

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β.'

Τὸ αὐτοκίνητον ἔτρεχε δαιμονιωδῶς εἰς τοὺς διαφόρους δρόμους. Τὸ συρικτικὸν κου δούνισμά του ἔκαμνε τοὺς διαβάτας νὰ στέκωνται καὶ νὰ τὸ κυττάζουν.

—Αὐτὸς εἶναι ὁ Ζάκ Χόλστεν, ἔλεγον πολλοί, τώρα κάτι θὰ γίνῃ. Καὶ οἱ πτωχοὶ τρομαγμένοι ἀνέπνεον.

Ἕνας ἀστυνομικὸς ἐσταμάτησε τὸ αὐτοκίνητον. Ὁ τόπος τῆς ἀπαισίας πράξεως εἶχε περιφραχθῇ εἰς μεγάλην ἀκτίνα μὲ διπλὴν σειρὰν ἀστυφυλάκων. Μόλις ὁ σκοπὸς ἀνεγνώρισε τὸν Χόλστεν ἐχαιρέτισε σοβαρὸς καὶ τὸν ἀφῆκε νὰ περάσῃ.

Μὲ ἐνδιαφέρον παρηκολούθουν τὰ πονηρὰ μάτια τοῦ Χόλστεν τὸν δρόμον. Ἂν καὶ πολλὰς φορὰς προηγουμένως εἶχε διέλθει ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος, ἐν τούτοις σήμερον οὔτε ἡ παραμικροτέρα γωνιὰ διέφευγε τὸ βλέμμα του. Τὸ αὐτοκίνητον τώρα διέτρεχε μίαν δενδροστοιχίαν. Εἰς μίαν στροφὴν ἐνεφανίσθη εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ δρόμου ἡ οἰκία ὅπου ἐφυλάσσοντο οἱ νεκροί. Ἐκειτο εἰς μίαν ἀνοικτὴν πλατεῖαν, εἶχε δὲ ὄψιν μᾶλλον εὐχάριστον.

Ὁ κρότος τοῦ αὐτοκινήτου ἔφερε τὸν Διευθυντὴν τοῦ ἀστυνομικοῦ τμήματος Κόντινορ εἰς τὴν θύραν.

—Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, ποῦ ἤλθατε ἀμέσως, συνάδελφε.

Χαιρέτισε τὸν Χόλστεν.—Τὰ ἀφῆκα προσωρινῶς ὅλα, ὅπως ἦσαν. Παρακαλῶ ρίψετε καί σεῖς μιὰ ματιά.

Καὶ ὡδήγησε τοῦτον εἰς τὴν οἰκίαν.

—Ἐδῶ, ἐπεξήγησεν, εἶναι ἡ κυρία εἴσοδος. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ εἶνε ἀκόμη δυὸ μικρὲς πόρτες, ἀλλὰ εἶναι ἀπό μέσα κλεισμένες στερεά. Ἡ κυρία εἴσοδος κλείνει ἀπ' ἔξω μὲ μίαν σιδεριᾶν. Τὸ ἕνα κλειδὶ κρατεῖ ἡ κλινικὴ καί τὸ ἄλλο ὁ φρουρὸς τῶν πτωμάτων Φρέντ Γκούς, τὸν ὁποῖον ἔχομεν ἤδη προφυλακίσει. Τὸ κλειδὶ τὸ εἶχεν ἐπάνω του.

Ὁ Χόλστεν κατένευσε εἰς ὅλα ταῦτα καὶ παρετήρησε προσεκτικὰ ὑψηλὰ τὸ κτίριον.

—Τὰ παράθυρα; ἠρώτησεν.

—Προστατεύονται ἀπὸ σιδηρὰ κάγκελα. Ὁλόκληρος ἡ οἰκία εἶναι μία μόνον μεγάλη αἴθουσα ἀπὸ τὸ ἔδαφος ἕως τὴν ὀροφήν Μέσα δὲν δύναται νὰ ἀποκρυβῇ κανείς. Μπορεῖτε νὰ πεισθῆτε καὶ μόνος σας.

Εἰσῆλθον. Μία κολοσιαία αἴθουσα ποῦ εἶχε μίαν ὀσμὴν ἀπὸ διάφορα φάρμακα ἦτο ἐνώπιόν των. Τριάντα ἕως σαράντα φέρετρα ἀπὸ ἁπλὸν ξύλον ἐλάτης ἔστεκεν χωρὶς κανένα στόλισμα εἰς τὴν γραμμήν.

Τὸ πάτωμα τοῦ κτιρίου εἶχε στρωθῇ μὲ τσιμέντο. Ὀλίγα ἀποξηραμένα ἄνθη ἦσαν πεσμένα κάτω. Μερικοὶ στέφανοι ἐστηρίζοντο εἰς τὰ ἀδειανὰ φέρετρα.

Μὲ βλέμμα ἐρευνητικὸν παρετήρησεν γύρω του ὁ Χόλστεν. Ἀργὰ ἀργὰ ἐπροχώρησε κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐσταμάτα καὶ ἐξήταζε τὸ ἔδαφος προσεκτικώτερον.

—Τὰ ἔχω ἐξετάσει ὅλα, παρετήρησε ὁ ἀστυνομικός, δὲν κατώρθωσα νὰ ἀνακαλύψω

οὔτε μίαν καρφίτσαν.

Ὁ Χόλστεν ἐφαίνετο νὰ μὴ προσέχῃ εἰς ὅσα ἔλεγεν ὁ ἐπιθεωρητὴς. Ἐστέκετο πρὸ τῶν φερέτρων καὶ τὰ παρατήρει ἐπισταμένως.

—Καὶ ἐδῶ ἠρεύνησα μὲ ὅλην μου τὴν προσοχήν.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς ἐκοίταξεν ἐρωτηματικὰ τὸν διάσημον συνάδελφόν του. Αὐτὸς τώρα εἶχεν ἐξαγάγει ἕνα φακὸν ἀπὸ τὴν τσέπην του καὶ ἐξήταζε λεπτομερῶς ἕνα ἕνα τὰ φέρετρα. Ἐκεῖ ὅμως προσέκρουσε ἐπάνω εἰς ἕνα στεφάνι καὶ τὸ ἀνέτρεψε. Ἕνα φύλλον χάρτου ἔπεσεν εἰς τὸ ἔδαφος.. Ἀμέσως ἔσκυψεν ὁ ἐπιθεωρητὴς καὶ προσεπάθησε νὰ τὸ ἀναγνώσῃ.

Ἠγέρθη ὅμως ἀμέσως.

—Μυστικὴ γραφή, μπορεῖ νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν δραστῶν.

Ὁ Χόλστεν ἔλαβε τὸ χαρτὶ καὶ τὸ παρετήρησεν.

—Παράξενον σχῆμα. Ἀπὸ κάτω ἔχει σχισθεῖ μόνον ἕνα κομματάκι. Ἴσως καμμιὰ διεύθυνσις. Φαίνεται σὰν νὰ ἔχῃ ἀφαιρεθῇ ἀπὸ κανένα σημειωματάριον.

Ἐπλησίασε τὸ χαρτὶ εἰς τὴν μύτη του.—Ὅλα τὰ πράγματα, ἐδῶ μέσα ἔχουν τὴν ὀσμήν ἀπολυμαντικῶν φαρμάκων. Ἀκόμη καὶ αὐτὸ τὸ χαρτί. Ἀντιγράψατέ το κύριε ἐπιθεωρητά, καὶ ἀφήσατε εἰς ἐμένα τὸ ἴδιον τὸ χαρτί. Ἴσως δυνηθῶμεν βραδύτερον νὰ ἀναγνώσωμεν τὸ μυστηριῶδες αὐτὸ ἔγγραφον.

Καὶ ἔλαβε πάλιν ἀνὰ χεῖρας τὸν φακὸν του.

Ὁ Γκόντινορ ἀντέγραψε εἰς τὸ σημειωματάριον του τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐγγράφου. Τοῦτο περιεῖχε κατὰ τὸ πλεῖστον ἀριθμοὺς καὶ ὀλίγας μόνον λέξεις.

Μὲ ἀμηχανίαν παρετήρει ὁ ἐπιθεωρητὴς πάλιν τούς ἀριθμούς. Δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τὶ ἐσήμαιναν. Σιγὰ σιγὰ ἤρχισε νὰ τοὺς διαβάζῃ δυνατά, ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν ἠννόησε τίποτε. Τότε μία φωνὴ τὸν ἐκάλεσε ἐκεῖ ὅπου ἦτο ὁ Χόλστεν.

—Εὗρῆκα κάτι, ποῦ σᾶς διέφυγε, ἀγαπητὲ φίλε, εἶπεν ὁ Χόλστεν καὶ παρετήρει ἐναλλὰξ τὸ φέρετρον πρὸ τοῦ ὁποίου ἵστατο καὶ τὴν ὀροφὴν τῆς αἰθούσης. «Φωνάξατε δύο τρεῖς δυνατοὺς ὑπαλλήλους».

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἔσπευσε εἰς τὴν θύραν καὶ ἐσφύριξεν. Δύο ἀστυνομικοὶ εἰσῆλθον ἀμέσως.

—Ἔλᾶτε ἐδῶ, παρακαλῶ, βλέπετε ἐδῶ μὲ τὸν φακὸν τὰ ἐρυθρὰ αὐτὰ τρίμματα καὶ αὐτὰ τὰ λευκά; Αὐτὰ εἶναι ἀπὸ τὰ κεραμίδια καὶ αὐτὰ ἀσβέστης. Καὶ αὐτὰ ἀσφαλῶς δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ ἔπεσαν ἀπὸ τὴν στέγην.

Ἐπειδὴ ὅμως μόνον εἰς αὐτὸ τό μέρος εὗρῆκα ἀπό αὐτά, πρέπει κάτι νὰ ἔχῃ συμβεῖ ἐκεῖ ἐπάνω.

Ἀπὸ ἐδῶ μέσα δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀνέβῃ ἐκεῖ ἐπάνω. Ἂς ἐπιχειρήσωμεν ἀπ' ἔξω.

Ἔκαμε νεῦμα εἰς τοὺς ἄλλους καὶ ἐξῆλθε.

—Ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ τὸ σκεφθῶ, ἐψιθύρισε μόλις ἔφθασε εἰς τήν ἐξωτερικὴν θύραν τῆς οἰκίας, πῶς τὸ ἐξέχασα, ἔπρεπε νὰ ἐρευνήσω καὶ τὸ περιβάλλον.

Προσεκτικὸς βῆμα πρὸς βῆμα περιῆλθεν ὁλόκληρον τὸ οἰκοδόμημα.

Δὲν κατώρθωσεν ὅμως νὰ ἀνακαλύψῃ τίποτε. Κανὲν ἴχνος βήματος, ἀπολύτως τίποτε!

Ἔτσι ἔφθασαν καὶ οἱ τέσσαρες εἰς τὸ ὀπίσθιον μέρος τῆς αἰθούσης. Ἐκεῖ εὑρίσκετο μιὰ παληὰ σκάλα.

—Ἄ! ἐπὶ τέλους, ἐφώναξε ὁ Χόλστεν, ἐπιτέλους ἕνα ἴχνος! Ἐξήτασε τὸ μέρος ἐκεῖ καὶ τὴν σκάλαν μὲ μεγάλην προσοχήν.

—Βλέπετε, Γκόντινορ, ἐδῶ — ἐδῶ καὶ ἐδῶ ἀνθρώπινα πατήματα· καὶ κοιτᾶτε εἰς τὴν σκάλαν ἐδῶ ἕνα σκαλοπάτι εἶναι σπασμένο. Τὸ σπάσιμο φαίνεται ὅτι δὲν ἔχει γίνει πρὸ καιροῦ. Ὁ δράστης διῆλθεν ἀπ' ἐδῶ, ἀσφαλῶς θὰ ἔπεσε καὶ θὰ ἐτραυματίσθη. Ἰδοὺ ἔχομεν τὴν ἀρχὴν τῆς λύσεως.

Ἐστράφη πρὸς τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ τοὺς εἶπε:

—Βοηθῆστε με νὰ στηρίξωμεν τὴν σκάλαν εἰς τὴν στέγην.

Ταχέως ἀνέβηκε ἐπάνω καὶ ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὴν σκεπήν. Τὰ κεραμίδα ἔλαμπον εἰς τὸν ἥλιον. Εἰς μερικὰ μόνον μέρη ὑπῆρχον ἀμυχαὶ καὶ σπασίματα. Ὁ Χόλστεν ἐξήταζε μὲ μεγαλύτερον ἐνδιαφέρον τώρα. Αἴφνης μερικὰ κεραμίδια ὑπεχώρησαν: Τότε

εἶδεν, ὅτι αὐτὰ δὲν εἶχαν σφιχθεῖ καὶ ὅτι ἐκάλυπτον μίαν τετράγωνον ὀπὴν, διὰ τῆς ὁποίας χωρὶς δυσκολίας μποροῦσε κανεὶς μὲ ἕνα σχοινὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν.

—Εὗρῆκα, ἐφώναξε εἰς τοὺς κάτω μετ' ἀγωνίας ἀναμένοντας. Ἡ μυστικὴ εἴσοδος ἀνεκαλύφθη! ἔπειτα ὅμως ἐσιώπησε ἀποτόμως. Ἀλλά τὶ σημαίνουν αἱ ἀμυχαὶ; Σχοινιὰ φυσικὰ δὲν ἦτο δυνατὸν νά φάγουν τὰ κεραμίδια τόσον βαθειὰ. Ἐπομένως ἔπρεπε οἱ λησταὶ (ἀσφαλῶς θὰ ἦσαν περισσότεροι τοῦ ἑνὸς) νά φέρουν μεθ' ἑαυτῶν καὶ κάτι ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ σχοινιὰ. Ἀλλὰ τὶ νά ἦτο αὐτὸ;

Ὁ Γκόντινορ ἀπήστραπτεν ὅλος ἀπὸ χαρὰν ἐν ἀναμονῇ τῆς λύσεως, ὅτε ὁ Χόλστεν κατῆλθε. Αὐτός ὅμως εἶπε:

—Ἀκόμη καὶ ὡς ἀρχὴ πολύ ὀλίγα, ἀγαπητὲ φίλε, φοβοῦμαι, φοβοῦμαι, τὸ αἴνιγμα δὲν θὰ λυθῇ εὐκόλως. Λίαν προσεχῶς θὰ σᾶς ἀναγγείλω τὴν ἐπίσκεψίν μου πάλιν.

Ἔτσι ἀφῆκε τὸν ὑπάλληλον καταπληκτον καὶ ἀνέβηκε εἰς τὸ αὐτοκίνητόν του.

Εἰς τὴν πόλιν εἶχεν ἤδη διαδοθεῖ ἡ φήμη περὶ τῆς ἐπανόδου τοῦ Χόλστεν, χιλιάδες ἄνθρωποι ἐπερίμεναν εἰς τὴν περίφρακτον ζώνην διά νά χαιρετήσουν τὸν διάσημον συμπολίτην των.

Ὁ Χόλστεν ὅμως οὔτε ἔβλεπε, οὔτε ἤκουε τίποτε. Μηχανικῶς μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔβγαζε τὸ καπέλλο του. Πάντα πάλιν διηρωτᾶτο, τὶ ἐσήμαιναν αἱ ἀμυχαὶ ἐπάνω εἰς τὴν στέγην; Τέλος διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν σκέψιν του ἔλαβε τό χαρτὶ μὲ τὴν μυστικὴν γραφὴν ἀπό τὴν τσέπην του καὶ ἤρχισε νά ἐμβαθύνῃ εἰς τὸ πρόβλημα τοῦτο.

Τόσον πολὺ εἶχε βυθισθεῖ εἰς τάς σκέψεις του, ὥστε τρομαγμένος ἀνετινάχθη μόλις τό αὐτοκίνητον ἀποτόμως ἐσταμάτησεν ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας του.

Βαθεια ἀναπνέων ἀφῆκε εἰς τόν προθάλαμον τό ἐπανωφόρι του καὶ ἐξηπλώθη βαθειὰ εἰς τὴν πολυθρόναν τοῦ γραφείου του.

Ἀφοῦ ἀνεπαύθη ὀλίγον καὶ ἐτσίμπησε κάτι ἀπό ὅτι τοῦ εἶχε ἑτοιμάσει ἡ κυρία Λόγγοβ ἐτοποθετήθη εἰς τό γραφεῖον του καὶ ἔθεσε πρό αὐτοῦ τό ἔγγραφον μὲ τοὺς ἀριθμους. Στηριξε την κεφαλην και εις τάς δύο του χεῖρας καὶ ἐβυθίσθη εἰς τάς σκέψεις του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΝΟΜΠΕΛ

ΕΡΡΙΚΟΣ ΜΠΕΡΞΟΝ

Ἡ Ἀκαδημία τῆς Σουηδίας ἀπένειμε τὸ βραβεῖον Νόμπελ τῆς Φιλολογίας διὰ τὸ ἔτος 1927 εἰς τὸν κ. Ἐρρῖκον Μπερξόν.

Ὁ Ἐρρῖκος Μπερξὸν ἐγεννήθη ἐν Παρισίοις τὴν 18ην Ὀκτωβρίου 1859. Ὡς μαθητὴς τοῦ Λυκείου Κονδορσὲ εἶχε λαμπρὰς ἐπιτυχίας εἰς τὴν γενικὴν δοκιμασίαν, μετὰ πολλοὺς δὲ δισταγμοὺς ἔκλινε πρὸς τὸ στάδιον τῶν γραμμάτων. Τῷ 1878 ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὸν διαγωνισμὸν τῆς Ecole normale supérieure μὲ μίαν διατριβὴν, ἥτις μετὰ ταῦτα ἀπέκτησε καὶ ὀλίγην διασημότητα.

Ἀφοῦ ἐδίδαξε ὡς καθηγητὴς τῆς Φιλοσοφίας εἰς Κλερμὸν—Φερρὰντ ἐκλήθη εἰς Παρισίους τῷ 1333, ὑπεστήριξεν τὰς διατριβάς του ἐπὶ διδακτορίᾳ καὶ διωρίσθη κατὰ τὸ 1900 εἰς τὸ Κολλέγιον τῆς Γαλλίας. Εἰς αὐτὸ κατέλαβε τὴν ἕδραν τῆς Ἑλληνικῆς Φιλολογίας προτοῦ διαδεχθῇ τὸν Γαβριὴλ Τάρντ εἰς τὴν ἕδραν τῆς νεωτέρας φιλοσοφίας (τῷ 1904),

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς δὲ ταύτης χρονολογεῖται καὶ ἡ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία τῆς Μπερξονικῆς Φιλοσοφίας. Εἶναι γνωστὸν, ὅτι ἀφετηρία του εἶναι μία πρωτότυπος ἰδέα τῆς πραγματικῆς διαρκείας ἀντιθέτου πρὸς τὸν ὁμογενῆ χρόνον, ὅστις συγχέεται εἰς τὴν ἔκτασιν. Αἱ πρῶται ἀρχαί, τάς ὁποίας περιέλαβεν εἰς τὸ διάσημόν του Essai sur les données immédiates de la conscelnce et matière et memoire ἐκυρώθησαν μετὰ ταῦτα εἰς τὴν «δημιουργόν του ἐξέλιξιν» ἔργον ποῦ ἀφήνει πράγματι ἐποχὴν καὶ ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ κ. Ρενὲ Ντουμὶκ ἐχαιρέτησε ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τὴν 24 Ἰανουρίου 1918 «τὴν νεωτεριστικὴν αὐτὴν πνοὴν ποῦ ἡμιεγείρει δι' ὡρισμένον χρόνον τὸν πέπλον τοῦ μυστηρίου καὶ φέρει εἰς τὴν ἀνήσυχον ἀνθρωπότητα τὴν ἀνακούφισιν τῶρ μεγάλων ἐλπίδων».

Ω.....